

„Ascultarea este moartea mândriei și învierea smereniei”
(Sfântul Ioan Scărarul)

DIN OSPĂȚUL CREDINȚEI

Publicație săptămânală creștin-ortodoxă a Parohiei Lazaret pentru zidire sufletească,
editată cu binecuvântarea Preasfințitului Ioachim Băcăuanul,
Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului.

- 28 septembrie -

PESCUIREA MINUNATĂ

In vremea aceea, Iisus ședea lângă lacul Ghenizaret și a văzut două corăbii oprite lângă țărm, iar pescarii, coborând din ele, spălau mrejele. Atunci El, urcându-Se într-una din corăbii, care era a lui Simon, l-a rugat s-o depărteze puțin de la uscat și, șezând în corabie, învăța din ea mulțimile. Iar când a încetat să vorbească, i-a zis lui Simon: *Îndepărtează-o la adânc și lăsați în jos mrejele voastre ca să pescuiți. Și, răspunzând, Simon a zis: Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și nimic n-am prins, dar, după cuvântul Tău, voi arunca mrejele. Și, făcând ei aceasta, au prins multime mare de pește, încât li se rupeau mrejele. De aceea, au făcut semn celor care erau în cealaltă corabie, ca să vină să-i ajute. Și au venit și au umplut amândouă corăbiile, încât erau gata să se scufunde. Iar Simon-Petru, văzând aceasta, a căzut în genunchi, înaintea lui Iisus, zicând: Leși de*

la mine, Doamne, că sunt om păcătos! Căci spaimă îi cuprinsese, pe el și pe toți cei ce erau cu el, pentru pescuirea atâtor pești. Tot așa și pe Iacob, și pe Ioan, fiii lui Zevedeu, care erau împreună cu Simon. Și a zis Iisus către Simon: Nu te teme; de acum înainte vei fi pescar de oameni. Și trăgând corăbiile la țărm, au lăsat totul și au mers după El." (Luca 5, 1-11)

ROADELE ASCULTĂRII

Ascultarea este esența nu numai a evangheliei de astăzi ci a întregii învățături dumnezeiești. Dacă în mintea noastră s-ar putea întipări numai aceste cuvinte atunci mântuirea noastră ar fi sigură, pentru că **ascultarea este prețuită și totdeauna răsplătită de Dumnezeu**. Vedem că ascultarea apostolilor de a mai arunca încă o dată năvoadele în mare, după o noapte întregă de insucces, este recompensată cu atâta „*mulțime de pește că li se rupeau mrejele*”; prin aceasta Iisus descoperindu-le în mod minunat care este răsplata ascultării. Sfinții Apostoli nu priveau Omul din fata lor, ci prin El, în alta lume pe Salvatorul, căci văzându-și năvoadele rupându-se de peștii as-

cultării, iar corăbiile începând să se afunde, Simon a rostit atunci în numele tuturor, rugăciunea iertării, salvării și mulțumirii: „*Doamne, du-Te de la mine că sunt un păcătos*”. Și Iisus i-a răsplătit pocăința și smerenia: „*de acum vei fi pescar de oameni*” și ei au lăsat în urmă totul și i-au urmat lui Hristos.

Predica Mântuitorul Iisus Hristos din corabie era o preînchipuire sau o prefigurare a tainei Bisericii prezentă în lumea aceasta ca o corabie pe mare, uneori liniștită, alteori învolburată. **Biserica este corabia mântuirii care ne trece din lumea aceasta, unde viața noastră este amestecată cu păcatul și cu moartea, pe tărâmul celălalt al existenței, în viața veșnică.**

Cele două corăbii sunt și cele două lumi – una care crede și lucrează binele, alta care există, dar este deșartă, trăiește pentru a muri, fără nădejde de mântuire – amândouă plutesc pe aceeași mare a vieții cu hrană pentru lume sau bântuite de valurile amenințării și distrugerii. Iar omul cât trăiește călătorește cu două luntre: cea a gândului și cea a trupului.

De cealaltă parte, neascultarea este sămânța tuturor relelor, din ea izvorând toate păcatele și răutățile din lume. Mă îndoiesc că întâmplarea de astăzi ar fi fost aceeași dacă la rugămintea lui Iisus, Petru ar fi răspuns: Omule, noi suntem pescari de ani de zile și cunoaștem lacul acesta. Mergi în drumul tău și lasă-ne pe noi cu ale noastre! Dar nu, el a ascultat cuvântul și a primit în schimb darul.

Adam și Eva au fost izgoniți din rai tocmai pentru păcatul neascultării. Ei au călcat porunca Dumnezeiască de a nu mânca din pomul cunoștinței binelui și răului, și astfel binecuvântarea Dumnezeiască a fost înlocuită cu moarte și blestem. Răul a intrat atunci în lume, începând un șir lung de chinuri și nenorociri pentru neamul omenesc: potop, foc și pucioasă din cer, robie în pământ străin, 40 de ani de rătăcire prin deșert, secetă, grindină, furtuni și altele. Toate pentru păcatul neascultării.

În contrast cu neascultarea lui Adam și a Evei în Noul Testament avem două pilde de ascultare. Prima este cea a Mântuitorului, care prin ascultare deplină se golește de toată măriștea Sa Dumnezeiască și Se naște Om, noul Adam, care va lua în spate crucea păcatelor întregii omeniri. El va rezista tuturor ispitelor care-l speriau trupul și firea omenească, având un singur țel: împlinirea vooi cerești pentru răscumpărarea omenirii!

A doua pildă este Fecioara Maria, noua Evă, care își pleacă smerită capul în fața arhanghelului Gavriil la Bunavestire, primind să-L nască pe Hristos. Rodul ascultării sale este Hristos Mântuitorul. Astfel, cu ascultarea și smerenia ei pe pământ a vindecat neascultarea Evei din rai.

Iată deci ascultarea în fața neascultării. Una aduce moarte alta aduce viață, una aduce chin alta aduce odihnă, una aduce tristețe alta bucurie veșnică. Adam și Eva se afundă în pământ prin neascultare iar Hristos Mântuitorul și Maica Sa se înalță la Ceruri, urmând voia Tatălui Cereșc. Urmând exemplul lor, să încercăm și noi să ascultăm cuvântul lui Dumnezeu, cu frică la început, dar cu credință, împlinind poruncile. În mod cert vom greși și ne vom îndoi, dar având în față icoana Sfinților Apostoli, vom ști ca și ei să ne ridicăm și să ne căim de greșelile noastre.

Ascultarea este perfecțiunea cea mai înaltă la care poate ajunge omul; ea singură

ne apară de rătăcire și de păcat. Căci ce este rătăcirea? Cugetarea unui spirit slăbit, ce nu recunoaște nici un stăpân și nu ascultă decât de sine. Și ce este păcatul? Fapta unei voințe corupte, ce nu recunoaște nici un stăpân și nu ascultă decât de sine.

Să nu lăsăm așadar orgoliile noastre să ne oprească din calea cea sigură a ascultării, ci urmând pilda Sfinților Apostoli, care au lăsat totul pentru a-i urma Mântuitorului, să lăsăm și noi în urmă gândurile cele deșarte, să păstrăm sfânta credință, să rugăm pe Domnul să ne înmulțească credința dar să depunem și noi cât mai mult efort pentru a ne îmbogăți sufletul prin fapte bune. Amin.

DESPRE ASCULTARE ȘI VOIA LUI DUMNEZEU

1. Ascultarea cea adevărată este răsplătită cu ascultare. Căci dacă cineva îl ascultă pe Dumnezeu și Dumnezeu îl ascultă pe el. (Avva Mios)

2. Ascultarea e moarte de bunăvoie, viață neiscoditoare, primirea primejdiei fără grijă, răspuns necăutat în fața lui Dumnezeu; mormânt al voinței și înviere a smereniei.

3. Ascultarea este cea dintâi dintre virtuțile de început, căci înlătură mândria și ne aduce smerita cugetare. (Sfântul Diadoh)

4. Ascultarea este mucenicie, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul.

5. Ascultarea este scara cea mai scurtă către cer (Sfântul Vasile cel Mare).

6. Nu e puțin lucru a sta sub ascultare, căci este mult mai sigur a fi ascultător, decât poruncitor.

7. Când o cere ascultarea, nu trebuie să existe frica de moarte.

8. Cei ce se tem de Dumnezeu sunt temuți de oameni, la fel cum îngerii Lui sunt temuți de diavoli.

9. Cel ce se află sub ascultare, ia mai multă plată decât pustnicul.

10. Cele ale lui Dumnezeu vin, fără ca tu să le simți.

11. Fă-te rob adevăratului Stăpân, ca să nu fii robit de cei mulți.

12. Fie că izbândești în lucrul tău, fie că nu, mulțumește lui Dumnezeu.

13. Orice călcare de poruncă, orice neascultare, sunt o lepădare de Hristos. (Sfântul Simeon Noul Teolog)

14. Când în faptele tale cauți numai la ceea ce-i place lui Dumnezeu și la folosul aproapelui, atunci te vei bucura de adevărata libertate a duhului. (Sf Ioan Gură de Aur)

15. Ai văzut tu vreun om dus de braț de diavol în crâșmă? Omul merge de la sine. De aceea am spus că nu putem să-i învinuim nici pe Dumnezeu, nici pe Satan. Noi suntem liberi să ascultăm de cine vrem." († IPS Justinian Chira)

16. Tânărul are nevoie de un povătuitor duhovnicesc, care să-l sfătuiască și de care să asculte, ca să călătorească cu siguranță duhovnicească, fără primejdii, fără frică și fără să se împotmolească. Fiecare om, cu cât crește, cu cât înaintează în vârstă, cu atât dobândește experiență și de la sine, și de la alții. Un tânăr nu are această experiență. Unul în vârstă folosește experiența dobândită de la sine și de la alții pentru a-l ajuta pe tânărul neexperimentat să nu facă gafe. Atunci când tânărul nu ascultă, face experiențe cu sine însuși. În timp ce, dacă ascultă, va avea câștig." (Cuviosul Paisie Aghioritul)

SĂ NU NE STRĂDUIM ÎN DEȘERT, BIZUINDU-NE PE PUTERILE NOASTRE

„**O** noapte întreagă s-au ostenit pescarii și nu au prins nimic; însă când Domnul a intrat în luntrea lor și, după ce a propovăduit, le-a poruncit să arunce mrejele, au prins atâta pește, că nu puteau să-l scoată și li se rupeau mrejele. Aici avem o comparație între munca de orice fel lipsită de ajutorul lui Dumnezeu și munca la care ajută Dumnezeu.

Atâta vreme cât omul se ostenește de unul singur și vrea să dobândească ceva numai prin propriile-i puteri, totul îi scapă din mâini; atunci când se apropie de el Domnul, curg bunătăți după bunătăți. În privința moral-duhovnicească, faptul că reușita nu este cu puțință fără Domnul este limpede: *„Fără de Mine nimic nu veți putea face“*, a grăit Domnul. Și această lege lucrează în oricine. Precum ramura ruptă de trunchi nu numai că nu face roade, dar se usucă și își pierde puterea de viață, așa și oamenii, dacă nu rămân în părtășie vie cu Domnul, nu pot aduce roadele dreptății, atât de prețioase pentru viața veșnică. Vreun lucru bun tot mai poate să fie în ei, dar bun numai la arătare, însă de fapt lipsit de preț, așa cum mărunțul pădureț poate fi frumos la înfățișare, dar dacă-l iei și-l guști, e acru. Și în privința celor din afară, a celor lumești, legea asta se poate proba pe viu: se zbate câte unul, se zbate și nimic nu-i iese; însă când se pogoară binecuvântarea lui Dumnezeu, roadele încep să apară. Cei ce iau aminte la sine și la căile vieții cunosc din experiență acest adevăr.”

(Sfântul Teofan Zăvorățul, *„Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an“*, Editura Sophia)

DE CE NU MERGI LA BISERICĂ?

De ce sunt puțini sunt cei care vin la biserică. Ce lucru întristător! La dansuri și distracții alergăm cu sârguință. Neghiobiile cântăreților le ascultăm cu plăcere. De cuvintele imorale ale actorilor ne desfătăm ore în șir, fără să ne îngreuiem. Numai atunci când vorbește Dumnezeu începem să căscăm, să ne scărpinăm și ne apucă amețeala. Dar și la stadioanele de fotbal, deși nu există acoperiș care să-i apere de ploaie pe spectatori, aleargă cei mai mulți ca niște nebuni chiar și atunci când plouă cu găleata sau vântul bate cu putere. Nesocotesc și vremea rea și frigul și distanța. Nimic nu îi poate ține la casele lor. Când însă este vorba să meargă la biserică îi împiedică chiar și o ploaie mărunță. Și, dacă îi întrebi cine este Amos și Avdie sau care este numărul proorocilor și al apostolilor, nu pot să-și deschidă gura. Însă despre fotbal, cântăreți și actori pot să-ți spună și cele mai mici amănunte. Cum este cu puțință așa ceva?

Prăznuim pomeniri de sfinți și aproape nimeni nu vine la biserică. Se pare că distanța îi aruncă pe creștini în trândăvie sau mai degrabă nu distanța ci numai trândăvia îi împiedică. Pentru că, așa cum nimic nu-l poate împiedica pe cel care are intenție bună și râvnă să facă ceva, tot astfel pe cel păcătos, lenș, delăsător toate îl pot împiedica. Mucenicii și-au vărsat sângele pentru Adevăr, iar tu te îngreuezi de o distanță atât de mică? Aceia și-au jertfit viața pentru Hristos, iar tu nu vrei să te ostenești niciun pic? Domnul a murit de dragul tău și tu îl disprețuiești? Prăznuim pomeniri de sfinți și tu te îngreuezi să vii la biserică preferând să stai acasă? Și totuși trebuie ca să vii ca să vezi cum diavolul este biruit, sfântul biruiește, Dumnezeu se slăvește și Biserica triumfă.

„Dar sunt păcătos, spui, și nu îndrăznesc să privesc la chipul sfântului”. Tocmai pentru că ești păcătos vino ca să te faci drept. Sau poate că nu știi că și cei care stau înaintea sfântului jertfelnic sunt păcătoși. Pentru aceasta a iconomisit Dumnezeu ca preoții să fie războiți și ei de anumite patimi, ca să fie îngăduitori cu neputința ome-nească și să îi ierte pe ceilalți. „Dar de vreme ce nu ce nu am împlinit cele pe care le-am auzit la biserică, îmi va spune cineva, cum pot să vin iarăși?” Vino să ascuți din nou cuvântul dumnezeiesc și încearcă acum să-l împlinești. Dacă îți pui alifie peste rană și nu se vindecă în aceeași zi nu vei pune oare și ziua următoare? Dacă tăietorul de lem-ne, care vrea să taie un stejar, nu reușește să-l doboare din prima lovitură de secure, nu lovește și a doua și a cincea și a zecea oară? Fă și tu la fel.

Poate îmi vei spune că te împiedică să vii la biserică sărăcia și nevoia de a lucra. Însă și acesta este numai un pretext. Șapte zile are săptămâna. Dumnezeu a împărțit aceste șapte zile dându-ne nouă șase iar pentru El lăsând doar una. Așadar nu vrei să-ți lași treburile nici măcar în această singură zi? Și de ce spun eu o întregă zi? Fă și tu în această zi ceea ce a făcut văduva din Evanghelie. Aceea a dat milostenie doi bani și a luat mult har de la Dumnezeu. Împrumută și tu două ore lui Dumnezeu, mergând la biserică și vei aduce în casa ta câștigul a nenumărate zile. Dacă însă nu primești să faci aceasta, vezi ca nu cumva, prin această putere a ta, să pierzi osteneala multor ani. Fi-îndcă Dumnezeu, atunci când este disprețuit, știe să-ți risipească banii pe care i-ai adunat lucrând duminica.

Dacă ai găsit încă și o vistierie plină de aur și din pricina ei ai lipsit de la biserică, paguba tot ar fi foarte mare pentru că cele duhovnicești sunt mai presus decât cele materiale. Lucrurile materiale, chiar dacă ar fi multe și ar curge din abundență de pretutindeni, nu le luăm în cealaltă viață, nu le ducem cu noi în ceruri, nu vor fi cu noi la înfricoșatul divan al Domnului, ci de multe ori, chiar înainte de a muri, ne părăsesc. Dimpotrivă, comoara duhovnicească pe care o dobândim în biserică nu poate nimeni să ne-o ia și ne urmează pretutindeni.

„Da, spune un altul, dar pot să mă rog și de acasă.” Te înșeli pe tine însuți, omule. Desigur, este cu putință să te rogi și acasă. Însă este cu neputință să te rogi precum în biserică, unde se află mulțimea părinților și unde strigătul rugăciunii se înalță într-un glas către Dumnezeu. Nu te asculta atât de mult Domnul când îl rogi singur, pe cât te ascultă atunci când îl rogi împreună cu frații tăi, pentru că în biserică există mai multe condiții duhovnicești decât acasă. Aici există unirea, și buna înțelegere între creștini, legătura dragostei, rugăciunile preoților. Tocmai pentru aceasta preoții sunt cei care conduc slujbele, ca să întărească prin rugăciunile lor mai puternice rugăciunile mai slabe ale poporului și astfel să urce împreună la cer.

Atunci când ne rugăm fiecare deosebi suntem slabi. Când însă ne adunăm toți îm-preună, atunci devenim mai puternici și atragem într-o măsură mai mare milostivi-rea lui Dumnezeu. Odată, Apostolul Petru se afla în temniță, legat de lanțuri. S-a făcut însă rugăciune fierbinte de către adunarea credincioșilor și îndată a fost slobozit. Așa-dar ce ar putea fi mai puternic decât rugăciunea împreună, care a ajutat chiar și unui stâlp al Bisericii ca acesta? (Sfântul Ioan Gura de Aur – „Glasul Monahilor”, Editura Egumenita, 2008)

SUB ACOPERĂMÂNTUL MAICII DOMNULUI

Acoperământul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu descoperă ochilor minții noastre o priveliște nespuse de mângâietoare și aducătoare de bucurie! El ne descoperă cerul, iar acolo – pe Stăpâna de Dumnezeu Născătoare, ce mijlocește pentru noi înaintea Domnului și atrage în urma sa, ca să mijlocească în același fel, toată ceata Sfinților; iar în urma lor ni-L descoperă pe însuși Domnul tuturor, Cel ce ia aminte la mijlocirea aceasta și Se lasă înduplecat de ea. Din această mijlocire a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu dimpreună cu Sfinții toți și din înduplecarea Domnului spre milostivire față de noi se alcătuiește asupra noastră acoperământ ceresc de mare milostivire, preaplin de haruri pururea gata să se reverse asupra noastră.

Sărbătoarea Acoperământul Maicii Domnului este rânduită de Biserică în amintirea arătării Maicii Domnului în biserica din Vlaherne. Pe 1 octombrie 911, se făcea priverghere în această biserică, pentru salvarea cetății care era asediată. La ora patru dimineața, Maica Domnului s-a arătat înaintea poporului, stând în văzduh și rugându-se cu lacrimi. Și era ea strălucind de lumină ca soarele și acoperind poporul cu cinstitul ei omofor, împreună cu oști cerești și cu mulțimea de Sfinți, care în haine albe și în cucernicie stăteau împrejurul ei. Pe aceasta văzând-o, Sfântul Andrei a zis către ucenicul său, fericitul Epifanie: *„Oare vezi, frate, pe Împărăteasa și Doamna tuturor, care se roagă pentru toată lumea?”* Iar el a zis: *„O văd, sfinte părinte, și mă înspăimântez, că o văd acoperind pe oamenii, ce sunt în biserică, cu cinstitul ei omofor, ce strălucește mai mult decât soarele.”* Și s-au auzit graiurile cele cu umilință ale rugăciunii ei către iubitul ei Fiu și Dumnezeuul nostru Iisus Hristos: **„Împărate ceresc, primește pe omul cel ce Te slăvește pe Tine și cheamă în tot locul preasfânt numele Tău. Și acolo unde se face pomenirea numelui meu, pe acel loc îl sfințește și proslăvește pe cei ce te proslăvesc pe Tine și rugăciunile celor ce cu dragoste mă cinstesc pe mine, Maica Ta, și făgăduințele, primește-le toate și din toate nevoile și răutățile îi izbăvește”.**

Și noi aflându-ne pururea sub acest acoperământ, să întindem mâinile și să primim darul, să ne deschidem inimile și gurile și să ne umplem de bunătăți, să strigăm și să atragem ajutorul, însă, oricât ar fi de pregătită pentru noi darea cea de tot felul, trebuie, totuși, să ne pregătim și noi pentru a o atrage și a o primi. Vasul cu care o primim este inima însetată, căutătoare; puterea de atragere este rugăciunea înlăcrimată, care nădăjduiește; mâinile primitoare sunt îndrăznirea fiască și smerenia. Dacă vom dobândi o asemenea așezare sufletească, va fi între noi și acoperământul ceresc o împărtășire neconținută. Noi vom fi atunci pământ însetat, iar el va fi un nor ce înrouează și alină setea.

Să aprindem scânteia așezărilor sufletești care atrag acoperământul ceresc nu numai atunci când ne ajunge vreo nevoie sau vreun necaz, ci să le avem mereu în inimă, ca să simțim că ne aflăm sub acest acoperământ.

RODUL ASCULTĂRII DESĂVÂRȘITE

Într-un loc pustiu se nevoia un stareț. Odată a venit la el un călugăr tânăr, rugându-l să îl ia și pe el să viețuiască laolaltă pentru a învăța virtuțile. Starețul s-a învoit cu condiția ca tânărul călugăr să i se supună necondiționat. Odată starețul i-a poruncit ucenicului său să ia un băț uscat, să-l înfigă în pământ la distanța de cinci verste de la chilia lor și în fiecare zi să meargă să îl ude. Călugărul a împlinit totul întocmai. În fiecare zi uda acel băț și pentru acest lucru trebuia să parcurgă zece verste prin pustiu încins de soare cu găleata grea. Duhul răului, care nu suportă smerenia, a început să îl ispitească pe tânărul nevoitor cu aceste cuvinte: „*Ce faci? De ce îl ascuți pe starețul cel nebun? Tu ai lăsat mănăstirea ca să înveți virtuțile cele înalte, iar el te obligă să faci cel mai nerod lucru, care nu îi trebuie nimănui*”. Însă călugărul nu s-a supus acestor ispite, văzând în ele uneltirile vrăjmașului. El a continuat să-și îplinească ascultarea fără cârtire trei ani.

Odată, când a venit să-l ude din nou, pe locul lui se întindea o oază minunată; curmalii se înălțau tot mai sus către cer, plante mult mai gingașe crescuseră sub ei și umbra curmalilor le apăra de razele arzătoare ale soarelui, iar în mijlocul oazei era un izvor de apă curată, limpede. Fiind plin de bucurie și de uimire, călugărul a mers la starețul lui și a strigat: „*Părinte, tu ai făcut o minune!*” – și i-a povestit totul.

După ce l-a ascultat, starețul i-a spus: „*Fiule, nu eu am făcut minunea, ci tu prin ascultarea ta. Să știi că nimic nu îți este așa de plăcut lui Dumnezeu ca ascultarea deplină, fără judecată, deoarece ea dăruiește omului smerenie, iar aceasta este culmea virtuților*”. **Celor mândri Dumnezeu le stă împotriva, iar celor smeriți le dă har.**

(Starețul Varsanufie de la Optina, „**Moștenire duhovnicească**”, Ed. Bunavestire, Galați, 2002)

Iată o pildă ce se adresează celor care nu văd rostul ascultării; elevului care nu găsește sensul temei primite, pentru a arăta valoarea muncii făcute cu suflet, spre a arăta foloasele ascultării și puterea credinței. Ascultarea este esența întregii învățături Dumnezeiești. Ascultarea este prețuită și totdeauna răsplătită de Dumnezeu. Copii, știți bine câtă bucurie aduce în sufletele părinților ascultarea voastră! Când un copil este cuminte și nu iese din vorba părinților, aceștia revarsă asupra lor toate bunătățile pământului.

Puterea ascultării se naște din credință și dragoste.

Să nu lăsăm așadar orgoliile noastre să ne oprească din calea cea sigură a ascultării, ci urmând pilda Sfinților Apostoli, care au lăsat totul pentru a-i urma Mântuitorului, să lăsăm și noi în urmă gândurile cele deșarte, să păstrăm sfânta credință, să rugăm pe Bunul Dumnezeu să ne înmulțească credința, dar să depunem și noi cât mai mult efort pentru a ne îmbogăți sufletul prin fapte bune, cu râvnă și dragoste.

TREPTILE PĂCATULUI

Pentru a ajunge la săvârșirea păcatului, este drum în 12 trepte, prin care ajunge omul să facă păcatul.

Treapta I: Nu facem fapta bună.

Treapta II: Facem fapta bună cu un scop rău.

Treapta III: Atacul gândului simplu (momeala) al păcatului, („Ce frumoasă-i femeia cutare! Ce bună ar fi băutura, aurul acela!”).

Treapta IV: Însotirea cu gândul păcatului („Dacă ai face?” zice diavolul).

Treapta V: Lupta până la moarte, te lupți între da și nu.

Treapta VI: Învoirea („Da, am să-l fac, ce plăcut este, ce desfătare, ce frumos!”).

Treapta VII: Păcatul cu mintea (Îl vezi păcatul, vezi cum curvești și simți plăcerea, vezi beția, vezi aurul este în mâna ta). Imaginația - podul dracilor.

Treapta VIII: Căderea cu lucru (Curvești cu fapta, bei, furi, omori).

Treapta IX: Obiceiul păcatului, te obișnuiești cu el, este plăcut și ușor de făcut, dracul ți-l oferă la preț de nimic.

Treapta X: Deprinderea păcatului (Devine a doua natură păcatul, este treapta cea mai grea, și se pare că nu vei putea trăi fără acest păcat, îl faci foarte des).

Treapta XI: Deznădejdea („Vezi ce ai făcut, zice diavolul, acum iadul este al tău, vezi ce om de nimic ești, mai rău ca animalele, ce rost mai are să trăiești?”)

Treapta XII: Sinuciderea – aceasta este calea sigură a iadului!

Ca să evităm căderea de la treapta I, trebuie să facem binele și să-L punem pe Hristos mereu înaintea ochilor, că de nu, apoi ne pun dracii urâțeniile lor.

Războiul merge așa:

Cu mintea: momeala – asupreală – unirea.

Cu inima: este lupta.

Cu voința: este învoiala.

Cu trupul: împlinirea cu lucrul, deprinderea, patima (viciul).

Cu sufletul: deznădejdea, erezia, nebunia, sinuciderea.

Acesta este războiul diavolului, iar biruința este a lui Hristos și a noastră.

Arhimandrit Ilie Cleopa, „Călăuză ortodoxă” - Măn. Sihăstria

Programul liturgic al săptămânii 29 sept. - 5 oct. 2014

Luni, marți, joi	07:30	- Sfânta Liturghie (09:00 - Parastas)
Miercuri	07:30 18:00	- Sfânta Liturghie (09:00 - Parastas) - Sfântul Maslu
Vineri	07:30 19:00	- Sfânta Liturghie (09:00 - Parastas) - Acatistul Sfântului Mare Mucenic Efrem cel Nou
Sâmbătă	07:30 17:00 18:00	- Sfânta Liturghie (09:00 - Parastas) - Vecernia - Acatistul Sfântului Ierarh Luca ai Crimeei
Duminică	07:00	- Utrenia și Sfânta Liturghie